

МОЛОДІЖНИЙ МЕРИДІАН

Студентська газета Інституту розвитку дитини, 2010 № 17

Ось і настала весна =)!!!!

Можливо хтось здивується і скаже : «та вже квітень і весна почалася ще 1 березня», а це було отого як давно. Але в мене вже склалась така собі традиція говорити про прихід весни, лише тоді, коли сонечко пригріє, пташки заспівають, і сама душа відчує, що ось вона справжня весна. З настанням цього дивного відчуття весни в середині нас,

хочеться творити, відкривати світ для себе, і себе для світу. Найчастіше саме навесні ми прагнемо до змін, кардинального міняємо щось у своєму житті – бо досить з нас сірих буднів! Для цього у нас була осінь, зима...А тепер найкращі зміни, тільки

яскравість у житті. Бо кожного дня ми проживаємо своє життя і іншого такого в нас не буде. Живіть кожну не відповідають взаємністю і ніколи не втрачайте надію в те, що мрії збуваються. Просто потрібно докласти зусиль, щоб у ваше життя завітала казка.

Щиро ваша Ольк@

Зміст

2ст. - 4ст. Знайомі незнайомці Кот Наталія Михайлівна

5ст. - 6ст. Конкурс Моє рідне місто.

Дніпропетровськ.

6ст. - 7ст. Цікаво про різне Кубок Дерюгіної

8ст. Літературна сторінка

Знайомі незнайомці

Продовжуємо нашу рубрику і для цього номеру ми брали інтерв'ю у мурої жінки, досвідченого фахівця і просто доброї і гарної людини – Кот Наталії Михайлівни.

Кореспондент: (надалі К.) **Наталіє Михайлівно чим ви любите займатись у вільний час?**

Наталія Михайлівна: У вільний час (у вихідні дні) я люблю їздити у мальовниче село Жукин, яке розкинулося на березі річки Десна, і вирощувати квіти. А у будні, коли трапляється вільна година, люблю відвідувати свого маленького онука Назара, якому виповнилося

1.5 роки. У відпускні дня мрію про подорожі і намагаюсь обов'язково щось нове побачити.

К.: Що спонукало вас обрати майбутню професію?

Наталія Михайлівна: На вибір професії вплинули мої улюблені вихователі: одна – була дуже молода і красива. З нею ми шили лялькам одяг, а друга у віці була дуже лагідною, до якої хотілося пригорнутися. Мені завжди хотілося бути схожими на них.

К.: Що спонукало вас обрати предмет викладання?

Наталія Михайлівна: Викладати курс «основи природознавства з методикою» в свій час запропонувала завідувача кафедрою Борисова Зоя Назарівна. І вона не помилися. Даний курс став моїм улюбленим предметом вивчення. Чому улюбленим? Бо я люблю природу, природа

**Зустріч з
однокурсниками через 35
років**

Молодіжний меридіан

бентежить моє серце і любов до природи хочеться передати молоді. Мій предмет – це те. Що ф знаю, за що вболіваю, від чого одержую

Відпочинок у Варні разом з чоловіком

задоволення і вдячність.

К.: Як проходило ваше студентське життя? Пригадайте будь-ласка якусь веселу історію?

Наталія Михайлівна: Студентське життя – це найкращі в моєму житті. Головне – з'явилося багато друзів з якими ми зустрічаємося, спілкуємося вже 35 років як закінчили КДП ім..

О.М. Горького (зараз НПУ ім.. М.П Драгоманова).

- В студентські роки я зустрілася з великим коханням, яке живе в мені вже 38 років.

- В студентські роки в мене з'явилася донечка.

Це був таки період, коли з'явилася пристрасть до подорожей. З студентською

групою ми обували в Москві, Ленінграді, Волгограді, Бресті, Закарпатті. А разом з чоловіком проїхали більше 1000км моторним човником по Дніпру, Десні, Київському морю. Від того періоду залишилося сотні фотографій, слайдів і спогади...

На виставці квітів

На робочому місці

К.: Зважаючи на ваш великий педагогічний досвід чи існує якийсь секрет, який допомагає натхненно доносити інформацію студентам?

Наталія Михайлівна: на мою думку, саме головне в педагогічній роботі знати і любити свій предмет, але над усе любити і поважати молодь, з якою ти працюєш.

К.: Чи любите ви готувати?

Наталія Михайлівна: Готувати я люблю. Готую щодня.

К.: Зараз було б логічно спитати, а чи маєте фірмову страву?

Наталія Михайлівна: фірмове блюдо – холодець.

К.: Наталіє Михайлівно, що ви найбільше цінуєте в людях?

Наталія Михайлівна:
найбільше ціную в людях порядність,
бажання прийти на допомогу,
щирість, працелюбність.

К.: Що б ви хотіли побажати студентам, які обрали професію педагога, вихователя?

Наталія Михайлівна: Студентські роки – це сенситивний період для набуття професій, а тому максимально накопичуйте фахові знання і вміння перевірте себе на педагогічній практиці.. пам'ятайте, що вам пощастило навчатися в Києві, а тому максимально використовуйте ці роки для цікавого дозвілля. Поставте за мету? Відвідувати театри і музеї міста Києва. Це велике надбання для подальшого життя. А ще всім бажаю зустріти велике і справжнє кохання.

К.: дякуємо Вам за тепле, щире і цікаве інтерв'ю. Бажаємо успіхів у всьому і побільше квіти радості, любові і щастя у вашому житті.

Кореспондент – Іванова Юля

Моє рідне місто

*Сказкой утренней охвачен
Мой родной Днепропетровск
Он для счастья предназначен
Солнце дарит нежный лоск.
Город в вечер окупился,
Стал волшебной сказкой он:
Месяц вот уже проснулся,
В ярких звёздах небосклон.*

Доброго дня, шановний читачу. Зараз я спробую зробити щось неможливе, а саме ввести тебе в світ, де кипить моє життя. Спершу я пропоную тобі перенестися в ту, що вабить своєю красою країну - Україну. Вона прекрасна, ніжна, чуйна, немов рідна мати. Вона обійме, коли боляче, приголубить, коли страшно, зігріє, коли холодно. Вона готова простягнути руку, коли ти цього потребуєш. Вона, вона, вона. Та що слова, вона, Україна, це моя Батьківщина, і цим, все сказано. Але ще важливіше для мене героїчне місто. Дніпропетровськ. Так, дійсно, героїчне, адже на своєму шляху створення воно повідало немало усіляких перемог і поразок.

Історія міста Дніпропетровська пов'язана з історією краю, яка йде в далеку давнину. Ще до н.е. на дніпровських землях існувала скіфська держава, на початку нової ери на Монастирський острів завертали княжі дружини для відпочинку. Але офіційна історія міста почалася в 1776 році, коли російська імператриця Катерина II вирішила збудувати південну столицю Російської імперії. Її проектували видатні архітектори - Клод Герау, І.Старов. До кінця XVIII ст. розвиток міста йшов повним ходом, але після смерті імператриці Катерини II її син імператор Павло I зробив все, щоб Катеринослав, випробував забуття, навіть його назва змінилася на Новоросійськ. І в 1802 році онук імператриці Олександр I повертає місту його назву, але, на жаль, не статус нової південної столиці. Знаменним для історії став 1870 рік, коли з ініціативи О. Поля на сході міста почалися заходи щодо розробки залізняка і вугілля. Сьогодні Дніпропетровськ - це не тільки місто

чавуну і сталі, яким його звук бачити весь світ, але і космічна столиця, місто фонтанів, чудових парків і скверів. Родом звідси багато відомих людей-це Юлія Тимошенко, МілайВовович, Оксана Баюл та ін.,

Ти, шановний читачу, напевно, подумав, що перебільшую, тим самим свій край в очах інших, тому що я тут народилася і виросла. Можливо, в чомусь ти і маєш рацію, але давай розберемо все по порядку, адже все в цьому житті взаємопов'язане. Це місто подарувало можливість моїм батькам зустрітися,

завдяки цьому з'явилася я. Воно нагородило мене чудовою сім'єю. Саме в Дніпропетровську я знайшла справжніх друзів, які ніколи мене не зрадять і завжди допоможуть. Вони завжди поряд. Тут я росла і вчилася, але не тільки різним наукам, а і всій красі і законам життя, хай і суворим іноді. Не все на моєму життєвому шляху було ідеальним. Були і зльоти, і падіння, гіркота і радість, але найголовніше це те, що мій «світ» навчив мене справлятися з всіма труднощами, і йти далі не дивлячись ні на що. Я вдячна моєму місту за те, що воно дало можливість відчувати себе і в ролі « короля на балу», і

«простолюдина», адже всі ми ходимо під Богом. Мій край навчив мене дивитися правді у вічі, і це не просто слова, це істина, яку люди часто розуміють не завжди. Саме у цій невеликій розповіді про своє місто я спробувала розкрити свою душу і серце. Повір, мій читачу, ніяке більше місто не замінить мені мою «Велику і дружну сім'ю». І ніде я себе не відчуватиму краще, ніж у себе вдома, у своєму рідному місті Дніпропетровську.

Автор статті – Боднянська Марина 32 ДПН

цікаво про різне

20 – 21 березня в Київському палаці спорту проходив 18 міжнародний турнір з художньої гімнастики кубок Дерюгіної. В цьому році до Києва завітали гімнастки з 28 країн світу Росії , Білорусії, Казахстану, була навіть представниця з Південної Африки.

В 1 день було відкриття турніру участь в якому прийняли не тільки досвідчені гімнастки а й маленькі представники школи Дерюгіних. А візитною карткою вечора став виступ ансамблю ім.

П.Вірсько
го з
запальним
гопаком.
А потім

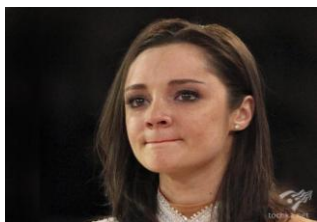
розпочались змагання першими виступали юніори за ними дорослі гімнастки .

Приємно те, що свято грації та краси несе не тільки естетичні але й патріотичні почуття. Адже як тільки на килим виходили українські спортсменки трибуни зустрічали їх з прапорами і плакатами. А головне те, що більшість вболівальників були діти.

Другого дня відбулося закриття змагань нагородження та показові виступи. Перше місце в багатоборстві посіла росіянка Дар'я Дмитрієва. Друге і третє місце зайняли українські грації - Аліна Максименко і Ганна Різатдінова.

Однак головним героєм турніру була Ганна Безсонова, котра прийняла рішення завершити спортивну кар'єру і

попрощалася в Києві з українським і глядмчами. Прощання з "народною гімнасткою" вийшло дуже емоційним - її тренер Ірина Дерюгіна не змогла сримати сліз, промовляючи слова подяки своїй подопічній. " Ти велика гімнастка, ти довела усьому світу, що

ти краща. - І цей стрибок ніхто ніколи не стрибатиме краще за тебе , - звернулась вона до Безсонової, презентуючи їй статуетку у вигляді гімнастки, що летить над залом у шпагаті." Нажаль наразі в Україні немає дівчинки, яка хоч приблизно наблизилася б за рівнем до Ганни. Дорога Аннушка, Анечка і Ганна Безсонова, сьогодні ми кажемо тобі велике спасибі. Всі вболівальники прийшли подякувати тобі за твою майстерність, за твою працю, за ту красу, яку ти дарувала людям. Ти досягла своєю працею того, що у всьому світі тобі скандували: "Аня, Аня, Аня!".

Після змагань, церемонії нагородження переможців і призерів турніру відбулися показові виступи учасниць "Кубку Дерюгіної". Безсонова вийшла

Молодіжний меридіан

на килим в білій сукні і виконла свій останній номер з м'ячем. Після його завершення переповнений Палац спорту аплодував Ганні, стоячи зі сльозами на очах.

Матеріал підготувала – Боднянська Марина

Літературна сторінка

Ти загубилась між миттєвістю і вічністю.
І кожен день відмічений трагічністю,
Коли весняним днем приходить осінь.
Непорозумілим залишається і досі:
Чому є люди, що лиш грають,
Ніколи маски не знімають?
Є безліч ігор, але життя не гра.

Їх розкрутив вже вихор і на червоний килим їм пора.
Вони ідуть до слави, і перші з них міця,
Та з погляду моралі, ті перші з кінця.
Ти загубилась між двох світів.
Вони живуть без принципів.
Вони – є мега люди.
І серед нас їх більшість – всюди =(((

Автор – Єрмоленко Оля

Украденное счастье

Дорожила своим я счастьем,
А его растранирил ты.
Добиваясь над солнцем власти,
Крал по капли мои мечты.

Захотел овладеть душою,
Но тебе не далась она:
По защитею была я большою,
Божью рукою защищена.

Мне и небо принадлежало,
Свой в глазах отражая цвет.
В ночь луна меня провожала,
Светила мне во след.

Дождь лил на улице весенний,
Ветер волосы развевал,

Щебет птиц ошущен весельем,
Слезы мои прикрывал...

Вся природа не поскупилась,
Щедро мне отдавая дар.
Как же это все получилось?
Ты в мое сердце нанос удар!

На ноги накинул цепи,
Страшной клятвой замкнул уста.
Всех роднее ты был на свете,
Для тебя нет у меня креста!

Я устала от глупой страсти:
Тяжек мне этот груз нести.
Не хочу такого «счастья»,
Я не нуждаюсь в твоей любви!!!

Автор - Мамчиць Юлія

Склад редакційної ради:

Головний редактор – Іванова Юля
Заступник гол. редактора – Єрмоленко Оля,
Літературний редактор – Кривоносова Ліза
Редактори – Мамчиць Юлія, Скакун Таня.